

SPA

Tarzan Vandezande, tuinboekenauteur, had net een theezakjesbruine hommelmel in een vingerhoed begraven toen Lazarus Thienpondt, kweker van zoute zee-aardappelen, eraan kwam via het achterpoortje. Even ruiste als een waarschuwing een windvlaag door de boomkruinen.

Lazarus was gewapend. De afgelopen uren had hij helaas ook met voorbedachten rade een flinke bres geslagen thuis in zijn wijnkeldertje. Zout geeft dorst.

Het zag er niet goed uit voor Tarzan, die hem nog nooit eens, zelfs niet in een voetnoot, in een van zijn boeken had vermeld. Tijd voor vergelding.

Lazarus Thienpondt glimlachte niet toen Tarzan Vandezande hem begroette. Daar moest die eerst nog les in krijgen, maar daarvoor was het al rijkelijk te laat. Tarzan zette een stap achteruit toen hij de wijnkegel uit Lazarus' stinkbek gewaarwerd.

'Een lijk aan het putten, Tarzan?'

'Het is weer hommeles, Lazarus.'

'Hopelijk staat het niet weer uit de doden op.'

'Dat gebeurt alleen in boeken en slechte tv-feuilletons.'

'Een natuurlijk overlijden, neem ik aan? Een worm? Een slak?'

'Onverdacht. Een hommelmel die doodgewoon dood op het tuinpad lag.'

'Frisse bries hé?'

'Beter dan graflucht. Heb je gedronken, maat?'

Tarzan wapperde even veelbetekenend met zijn rechterhand voor zijn mond. Hij zette nog een extra stap opzij, uit de wind.

'Dat is het bouquet dat je ruikt, mààt.'

'Geef mij maar een spa.'

'Je houdt er één in je hand, tuinier.'

'Ja... eh... wat drinken?'

'Een spa.'

'Meen je dat?'

'Geef dat ding hier!'

Lazarus was gewapend. Met de spade van Tarzan. Tijd voor vergelding. Weer hommeles.